

jægermesterinden at lægge den sædvanlige Eftermiddagsudflugt om ad Bøstrup for at gøre Præstefamiljen et Genbesøg. Per havde ikke rigtig Lyst til dette Besøg men gjorde dog ingen Indvendinger. Ogsaa Hofjægermesteren lovede at følge med; men da Vognen holdt for Døren, undslog han sig alligevel. Han havde igen faaet et Anfald af sin Tykblods-Melankoli, og hans Kone havde haft Brug for al sin Behændighed for nogenledes at dække over hans ondsindede Lunefuldhed.

Per var i Forvejen gennem Forvalterens Fortællinger bleven forberedt paa disse pludselige Stemningsomslag hos sin Vært. Alligevel var han lidt i Tvivl om, hvorledes han skulde opfatte dennes skulende Blikke. Han begyndte at ængstes for maaske at have misbrugt Familjens Gæstfrihed, og han benyttede nu Køreturen til at føle sig for hos Hofjægermesterinden. Men denne erklærede rent ud, at dersom han tænkte paa at rejse allerede nu, vilde baade hun og hendes Mand opfatte det, som om han ikke havde befundet sig vel paa Kærsholm, og de maatte da i høj Grad beklage, at de nogensinde havde opfordret ham til at blive der.

Per var meget glad for denne kraftige Forsikring, — ogsaa fordi den ligesom virkede tilbage paa Hensynet til Jakobe.

Afstanden fra Kærsholm til Bøstrup Præstegaard var fem-seks Kilometer. Under stærk Stigning førte Vejen op over Bakkerne og fulgte derefter temmelig nøje Engdragets Krumninger. Det var stille Vejr; men Himlen var let overskyet, saa Solen generede ikke. Til den ene Side havde man Udsigt over den grønne Dal med den bugtede Aa, til den anden saae man op til de mange Smaaskove med deres uendelige Kragesværme.